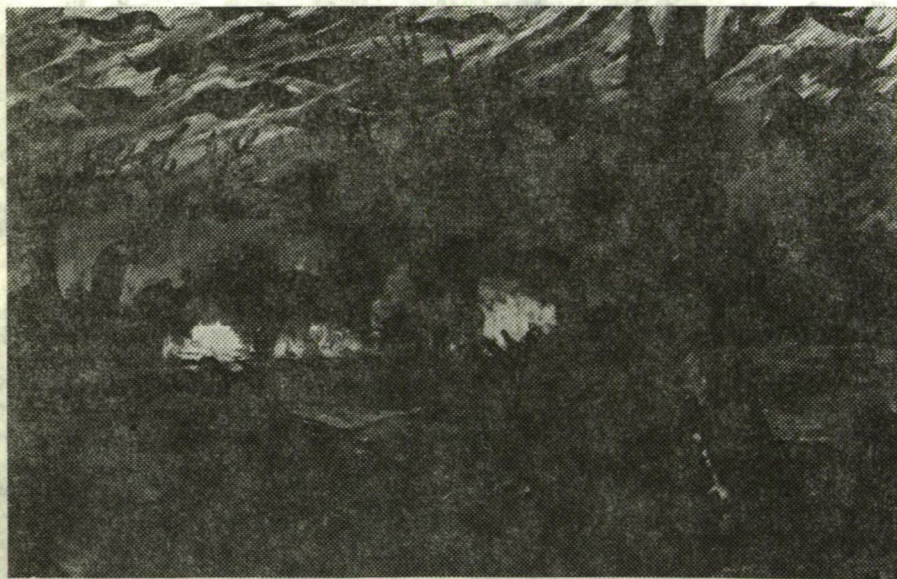

tájairól, természeti szépségeiről, népéről, történetéről, kultúrájáról, városairól és községeiről, jó alkalom lehetne egyrészt egy régi adósság törlesztésére, másrészt a helyi erők nemes összefogására és mozgósítására, s a „tudomány mint hivatás” gyakorlására.

Ennek a vállalkozásnak megfelelő keretet és támogatást adhatna a „Történelmi kulturális hagyományaink, emlékeink komplex kutatása” címmel tervezett új országos kutatási főirány, mely nemzeti önismeretünket hivatott gyarapítani. (Lásd: Kritika, 1980/10. és 1981/1. sz. Klaniczay Tibor és Bakos István cikkét.)

Remény van arra is, hogy a magyar felsőoktatás és a kutatóhálózat tervezett reformja során a hatóságok az eddigieknél nagyobb figyelmet szentelnek a vidéki felsőoktatási intézményekre, gondjaikra, perspektívájukra. Hogy az általam felvázolt és Kristó Gyula, Róna-Tas András, Grezsa Ferenc, Vekardi László, Andrásfalvy Bertalan és Szabó József által további javaslatokkal bővített fejlesztési elképzelések sorsa miként alakul, azt nem tudhatom. De megvalósításához, mint említettem, Budapesten kell megtenni a legfontosabb lépéseket, bár egy-két javaslat megvalósítását kísérletképp Szegeden is el lehetne kezdeni. Csongrád megye, az SZBK, a JATE, a Tiszatáj sok tekintetben eddig is élenjárt új tudományos-társadalmi kezdeményezésekben, s bízunk abban, hogy még kezdeményezőbb szellemben munkálkodnak a Tisza-táji kutatók, ha lehetőségeik bővülnek.

Végül azt remélem, hogy ez a kis eszmélkedő beszélgetés, a mostani írás után — ha nem is e lap hasábjain — továbbgyűrűzik, folytatódik, s tettekre ösztönöz; elősegíti a magyar vidék és népének erkölcsi, szellemi, s tán anyagi gyarapodását; a kutatók aktívabb és felelősebb részvételét a társadalmi cselekvésben, a közösségformálásban.

KAJÁRI GYULA RAJZA